

Emilio Salgado Urtiaga, arquitecto do edificio da Caixa Rural.

O deseño e dirección de obra do edificio da Caixa Rural de Léréz foron realizados desinteresadamente polo arquitecto **Emilio Salgado Urtiaga** (Punxín, 1897- Madrid, 1970). Dende neno viviu en Vigo, localidade onde seus pais puxeron un comercio. Estudou na Escola de Arquitectura de Madrid que xa daquela impartía unha exhaustiva formación técnica e artística que transmitía prestixio ao alumnado. Obtivo o título en 1923 e ao ano seguinte, consegue a praza de arquitecto no concello de Pontevedra.

Nos sete anos que ostentou este cargo, salienta a realización do plan xeral de aliñacións e rasantes da cidade, un proxecto para a Escola de Traballo e as escalinatas sur e remate da alameda nas que se amosa a seu achegamento ao rexionalismo arquitectónico. No tocante a obra civil, ademais da Caixa Rural de Léréz, destaca o edificio do sanatorio Caamaño, na avenida de Vigo, que despois albergaría o colexio Inmaculada. Entre 1934 e 1936 foi alcalde de Vigo, onde tamén tivo un estudo de arquitectura. Nel proxectou varios chalés nos que se manifesta como un eclecticista que combina diferentes estilos (rexionalismo, historicismo, racionalismo...) e nos que, se pode rastrexar a súa admiración por Antonio Palacios e Manuel Gómez Román, dous arquitectos de recoñecido prestixio.

Proxecto chalé. Alcabre. Vigo.

Escaleiras da alameda. Pontevedra.

Proxecto da Escola Elemental de Trabajo. Pontevedra.

Anecdotalario

A inauguración do flamante edificio tivo lugar o 19 de marzo de 1933 en presenza de numerosos agricultores e público en xeral que abarrotaba a confluencia das dúas estradas que o limitan. Asistiron como invitados membros das federacións Agraria Comarcal e de Traballadores de Pontevedra que interviron no acto ao lado de representantes das sociedades agrarias integradas na Caixa Rural. Cóntase que tomando a palabra José González García, o Fradiño de Casal Novo, entroulle tal emoción por ver realizada a vella arela do edificio con todo o que iso significaba, que non puido pronunciar palabra. Ao decatarse da situación Juan Magdalena, brillante orador, tomou a palabra e salvou a embarazosa conxuntura.

Pola noite houbo una cea no propio edificio servida pola casa Molinero cuxo menú, que custou cinco pesetas por persoa, constaba de friames, pescada rebozada con ensalada, carne estofada e carneiro con patacas guisadas, pan, viño, sobremesa, café e licores.

O penúltimo propietario, Aurelio Ferreiro, tivo o edificio alugado: o soto á familia Sánchez onde este señor tamén tiña un taller de bicicletas. Unha parte da planta baixa estivo dedicado a farmacia, mentres a outra era a vivenda da farmacéutica. A primeira planta estivo alugada a unha coñecida familia. E o sobrado a outra. Aurelio vendeu a totalidade do inmovble aos actuais propietarios que destinan o soto a garaxe, o baixo a farmacia e a planta e o sobrado a vivenda.

El Pueblo Gallego, 1-2-1933.

